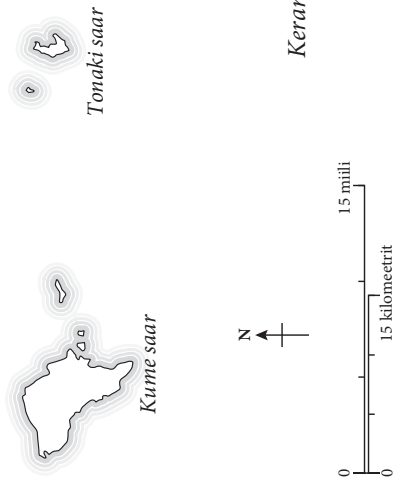

IDA - H I I N A M E R I

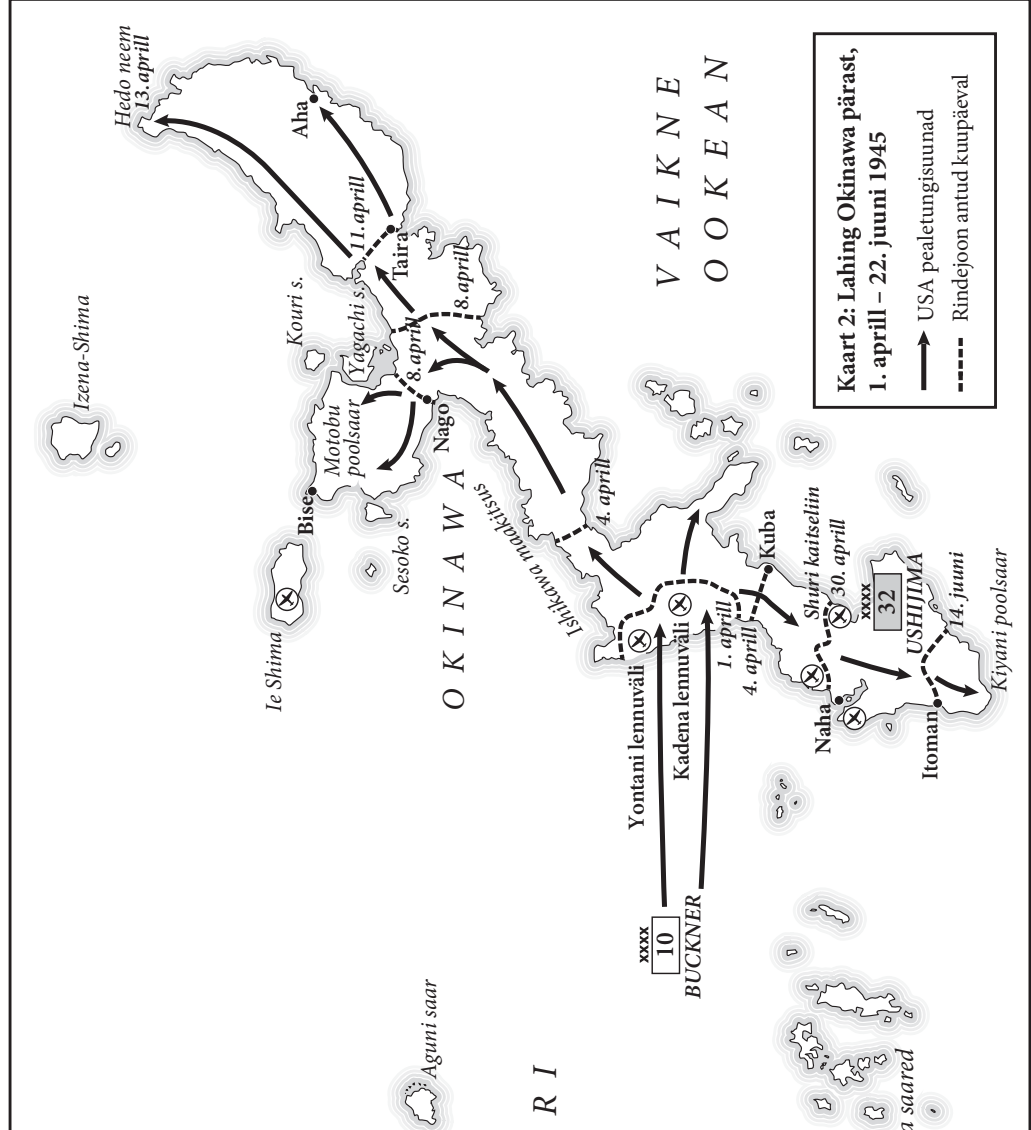
xxxx
10
BUCKNER

Yontani lennuväli
Kadena lennuväli

V A I K N E
O O K E A N

Kaart 2: Lahing Okinawa pärast, 1. aprill - 22. juuni 1945

→ USA pealetungisunad
- - - Rindejoon antud kuupäeval

Proloog

L-päev

KOIDUEELSES PIMEDUSES aeglustas Okinawa läänerannikule lähenev USA staabilaev „Eldorado“ käiku. „Ees võis näha merekahurite suudmeleekide lahvatusi, hõõgivate mürskude trajektooride kaari, tulekahjude kuma kaugel ähmasel rannajoonel,“ märkis USA merejalaväe kolonel. „Üle laeva ventilaatorite undamise võis nõrgalt kuulda inimeste loodud kõue kõminat ja kärgatusi, kui meid saatvad lahingulaevad, ristlejad, hävitajad ja raketipraamid üha ägedamas tempos kallast tulistasid.“¹

Ujuvaks komandopunktiks mõeldud „Eldorado“ oli täis moodsat sidevarustust, mis jättis ruumi ainult kahe viietollise (127 mm) õhutorjekahuri jaoks. Küll aga oli pardal üliväärtuslik inimestest koosnev last: otsekoheste jutuga 60-aastane viitseadmiral Richmond K. „Kelly“ Turner, kellele alluv hiiglaslik meredessandiks moodustatud armaada, 1300 laeva ja 183 000 sõjaväelast, koondus Okinawa, Jaapani neljakümne seitsmest prefektuurist lõunapoolseima ümber, ning maavägede ülem, 58-aastane kindralleitnant Simon Bolivar Buckner juunior, kuulsa Konföderatsiooni kindrali hallipäine poeg*. Oli 1945. aasta 1. aprill ehk L-päev**, nagu oli rünnaku koodnimi, ja Buckneri jaoks heaendeline päev, nagu ta oma päevikusse üles tähendas: „Lihavõttepäha, minu isa sünnipäev ja minu esimese lahingu päev.“ Ta lisas: „Ma loodan, et suudan sellele tagasi vaadata sama entusiasmiga, millega ma seda ootan.“²

Ootusärevuses Buckner oli oma kitsas kajutis ärganud juba kell 4.30 ja pärast pannkookidest koosnevat kiiret hommikueinet läks ta admiral Turneri juurde

* Tema isa Simon Bolivar Buckner (1823–1914) teenis Ühendriikide armees juba Ameerika-Mehhiko sõja ajal (1846–1848). Ühendriikide kodusõjas (1861–1865) võitles ta Konföderatsiooni poolel ja tegeles hilisemas elus koduõsariigis Kentuckys ka poliitikaga. (Toimetaja märkus)

** Dessandipäeva tähiseks valiti „L-päev“ (*Love Day*), et vältida segiminekut Iwo Jima dessandi tähistusega „D-päev“ (*Dog Day*). (Siis ja edaspidi autori märkused, kui ei ole märgitud teisiti.)

sillale, kus nad täpselt kell 5.30 jälgisid binoklitega kümnest lahingulaevast, üheksast ristlejast, 23 hävitajast ja 117 kahuripaadist koosneva tuletoetuskoondise dessandieelset tulelööki Hagushi rannalõigu pihta 113 kilomeetri pikkuse saare otsast umbes kolmandiku kaugusel. Järgmise kolme tunni jooksul tulistasid need laevad välja 44 825 viietollist* või raskemat mürsku, 33 000 raketti ja 22 500 miinipildujamiini, mis moodustas „kõigi aegade võimsaima merekahurite tulekontsentratsiooni, millega on vägede maalesaatmist toetatud“.³

Pisut enne kella kuut hommikul, kui kahurituli veel jätkus, koitis selge ja päikeseline päev, suurepärase nähtavusega kuni 20 kilomeetrini ja ainult harvade udulaikudega. Mõõdukas tuul pani tüüne merepinna säbarduma ja sihtmärgirandade ääres polnud murdlaineid. Ilm oli maabumiseks täiuslik, nagu eeldatigi. „Kuldne päikesetõus,“ kirjutas vaimustatud Buckner, „polnud Jaapanile mõeldud.“⁴

Kell 7.45 lakkas kahurituli niikauaks, et lennukikandjatelt startinud lennukid said randu pommide ja napalmiga rünnata. „Rannalt kerkis suitsu ja tolmu sadade meetrite kõrgusele,“ kirjutas kuulus sõjakorrespondent Ernie Pyle, kes jälgis vaatepilti 5. merejalaväe rügemendi staabilaevalt, „kuni maad polnud enam üldse näha. Pommid ja pardakuulipildujad ning mootorite mürin segunesid laevastiku kahuritulega ning näisid kõik enda alla matvat. Õudsed kargatused tekitasid õhus vibratsiooni – omamoodi värinaid –, mis haavas ja tagus kõrvu nagu nähtamatute trummipulkadega. Kogu selle aja jooksul rivistasid meie selja taga lainetena dessantpraamid.“⁵

Kell 8.20 – kümme minutit enne H-tundi** – langetasid juhtalused vimplid ja amfibitankide esimene laine, mis moodustas peaaegu katkematu 13 kilomeetri pikkuse viiru, hakkas neljasõlmelise kiirusega kolme ja poole kilomeetri kauguse ranna poole liikuma. Nende ees liikusid kahuripaadid, mis tulistasid nii palju rakette, miinipildujamiine ja 40 mm mürske, et saata vähemalt 25 laengut igasse ettemääratud 90-meetrise sihtmärgiruutu kuni 900 meetri kaugusele rannajoonest. „Tulelöögi *crescendo*,“ märkis Buckner „Eldorado“ pardal, „mis kulmineerus rakettide väljalaskmisega, oli võrratu vaatepilt.“⁶

Üks minut pärast tanke hakkas liikuma ründeüksuste esimene laine roomikutel amfibitransportööridel (mida hüüti *amtracs**** ja mida Ernie Pyle

* 12,7 cm. (Toimetaja märkus)

** Operatsiooni alguse kellaaeg. (Toimetaja märkus)

*** Lühend *amtrac* on tuletatud sõnadest *amphibious tractor* ehk eestindatult amfibitraktor. →

võrdles „suurte veoautodega“, all „kausitaoliste lülidega traktoriroomikud“, mis aitasid neil vees edasi liikuda ja „niipea kui nad põhja puudutavad, roomavad nad traktorite kombel.“ Kümneminutiliste vahedega läksid teele uued lained; 6. laine pidi teele asuma veel enne, kui 1. laine rannale jõuab. Pyle jälgis nende minekut, tundes, kuidas „masendav ja hirmus raskus“ ta südant rõhus. „Selles pole mitte midagi romantilist,“ kirjutab ta, „kui sa tead, et võid tunni aja pärast surnud olla.“⁷

Nelja jalaväediviisi – kokku 12 000 meest – eelüksused suundusid nüüd ranna poole, tundes hirmu selle ees, mis neid ootas. Kõige kogenum oli 1. merejalaväe diviis, mis 1942. aasta augustis esimese USA jalaväeüksusena lahingut koges, kui see Saalomoni saartel jaapanlaste käes olevat Guadalcanali ründas*. See verine kampaania kestis viis kuud, enne kui merejalaväelased viimaks jaapanlaste vastupanust jagu said. 1944. aastal pidasid nad taas karme lahinguid Gloucesteri neemel** ja Peleliul***, eriti viimasel, kus jaapanlaste fanaatilise vastupanu tõttu kaotas diviis peaaegu 6500 meest.⁸

Sellest ajast peale olid „Canali“ veteranid rotatsiooniga koju saadetud ja nende asemele oli tulnud 8000 noort nekrutit. Kuid paljud ülejäänuid mäletasid tuleraju, mis neid Peleliu randadel ees oli oodanud, ja pelgasid mõistetavalt selle kordumist. Nende seas oli 29-aastane leitnant Bill Looney, Chicago rooma-katoliku Loyola ülikooli majandusteaduskonna vilistlane, kes oli viimases kahes kampaanias võidelnud ja üle noatera ellu jäänud 5. merejalaväe rügemendi 1. pataljoni (ehk 1/5. pataljoni) C-kompanii rühmaülemana. Nüüd

→ Eelpool nimetatud amfibitanke kutsuti sama loogika alusel *amtanks*. Tegemist oli ameeriklaste ujuvate roomik-soomusmasinatega ja ujuvtankidega LVT (*Landing Vehicle, Tracked*). LVT arendati välja 1935. aastal tsiviilotstarbel loodud soistele piirkondadele mõeldud päästesõiduki baasil. Armees teenistusse jõudsid need 1941. aastal ja Okinawa lahingust võttis neid osa üle 1000. (Toimetaja märkus)

* 7. augustil 1942 alanud Guadalcanali kampaania oli esimene Ühendriikide poolt Jaapani vastu ette võetud maabumine. Kampaania jaguneb paljudeks erinevateks lahinguteks nii maal kui merel, mis kestsid 1943. aasta veebruarini, mil Jaapan oma allesjäänud meeste evakuatsiooni lõpetas. Ameeriklaste poolel hukkus saarel 2000 meest. Jaapan kaotas hukkunudena vähemalt 20 000, kusjuures suurem osa suri troopilistesse haigustesse. Koos Midway lahinguga peetakse kampaaniat pöördepunktiks Vaikse ookeani sõjas. (Toimetaja märkus)

** 1943. aasta 26. detsembril alanud rünnaku eesmärk oli Uus-Britannia saare Gloucesteri neemel asuvate Jaapani lennukide hävitamine. Suurem vastupanu murti 16. jaanuariks 1944. Ameeriklased kaotasid surnutena 310 ja haavatutena üle 1083 sõdurit. Jaapanlasi hukkus hinnanguliselt 2000. (Toimetaja märkus)

*** Peleliul maabumine oli ameeriklaste jaoks suhteliselt kõige kõrgemat hinda nõudnud dessant. 1944. aasta septembrist novembrini peetud lahingutes kaotas elu või sai haavata osade hinnangute järgi koguni 40 protsenti lahingus osalenud ameeriklastest. (Toimetaja märkus)

7

„Ma nutsin, kui ma seda tegin, ja tema nuttis ka“

DESSANTLAEVA „GUNSTON Hall“ pardalt võis 763. tankipataljoni seersant Robert C. Dick, keda hüüti Bobiks, näha „igat liiki laevu, mida kunagi ehitatud on, või vähemalt tundus see nii, ja näis, et neid oli sadu“, mis ulatusid silmapiirini välja. Ta mõtles: „See oli ühtaegu julgustav ja häiriv. Hulk abiväge on alati tore, kuid ilmselt läksime me kuhugi, kus suur hulk abi on tõeliselt hädavajalik.“¹

Varem kaheksas lahingus osalenud „Gunston Hall“ (ehk LSD-5*, nagu seda samuti nimetati), 7900-tonnise veeväljasurvega lamedapõhjaline dessantlaev-dokk, lahkus Leytelt 25. märtsil 1945 koos karavaniga, mis toimetas Okinawale 7. ja 96. jalaväediviisi. Samal päeval asusid Ulithilt teele laevad, mille pardal olid 1. ja 6. merejalaväe diviisi rünnakugrupid, Saipanilt laevad 2. merejalaväe diviisiga ja Espiritu Santolt laevad 27. jalaväediviisiga. Kindralleitnant Buckner ja tema staap pidid Leytelt lahkuma admiral Turneri kiire staabilaevaga „Eldorado“ 27. märtsil. Kuid kõigist ees oli 77. jalaväediviis. See lahkus Leytelt 19. märtsil ja hakkas nüüd lähenema oma sihtmärgile, Kerama saartele, mis tuli vallutada enne dessanti Okinawale.²

* Pikemalt *Landing Ship, Dock* ehk eesti k maabumisdokklaev. Laevaga transporditakse ja sellelt lastakse vette meredessantluseid ja amfiibsõidukeid koos meeskonna ja varustusega. Väiksematele alustele on võimalik pakkuda piiratud dokkimis- ja remonditeenindust. Selliste dessantlaevade eelkäijaks oli jaapanlaste 1935. aastal teenistusse võetud „Shinshū Maru“, mille ameeriklased jaanuaris 1945 uputasid. (Toimetaja märkus)

Nagu suurem osa sõdureid hiigelarmaada laevade pardal, sai seersant Dick sihtkohast teada alles teel olles. „Meile öeldi,“ meenutas ta, „et saar oli Jaapani peasaartest ainult 565 kilomeetri kaugusel ja eesseisev võitlus kujuneb karmiks.“ Lõuna-Californias El Montes sündinud ja üles kasvanud Dick oli ainult 17-aastane, kui ta 1938. aastal Rahvuskaardi 40. jalaväediviisi astus. Siis oli ta 1,88 meetrit pikk ja „kõhetu, 70 kilo raske, pruunid juuksed teab mis suunas või stiilis sassis“. 1942. aastal saadeti ta Hawaiile ja ta laskis end üle viia 763. tankipataljoni, pärast seda, kui pahkluuvigastus ta jalaväelasekarjäärile lõpu tegi. Ta määrati tanki nr 60 – hüüdnimega Cutthroats (Kõrilõikajad) – juhiks; see oli 13-tonnine 37 mm kahuriga Stuart M3*, kuid hiljem tuli selle asemele märksa raskem 30-tonnine Sherman M4** 75 mm kahuri ja kolme .30-kaliibrilise (7,62 mm) kuulipildujaga. Lisaks oli Shermanil „tiptasemel raadiojaam“ ja „pardatelefon“, nii et meeskond sai lahingu ajal üksteisega rääkida ja komandöril ei tulnud enam Dicki jalaga togida, et too teaks suunda muuta.

Dicki esimene ja ainus lahingukogemus leidis aset 763. pataljoni Charlie ehk C-kompaniis 96. (Täppisküttide) diviisi koosseisus 1944. aasta sügisel toimunud Leyte operatsiooni käigus. Kuid Leyte murdmaastik ei sobinud tankidele ja Dickil ei tulnud palju võidelda, kuni ühe õudustäratava hetkeni, kui tema tank, üks neljast masinast rühmas, kitsal kahelt poolt kraavidega piiratud teel varitsusse sattus ja neid ründasid jaapanlased „pikkade bambuslattide külge kinnitatud miinidega“. Enne kui keegi oleks reageerida jõudnud, purustati esimese ja neljanda tanki roomikud ning kaks keskmist, nende seas Cutthroats, jäid lõksu. Äkitselt, meenutas Dick, hüppas Jaapani ohvitser eesmise tanki mootorikattele „ja kui torn hakkas meie poole pöörduma (et meie tankil olevaid jaapanlasi maha niita), asus ohvitser oma kahekäemõõgaga kuulipilduja rauda raiuma!“ Neljanda hoobi peale murdus mõõgatera ja Dicki kuulipildur laskis ohvitseri maha. „Rünnak ei kestnud kauem kui paar minutit, kuid see tundus igavikuna ... Kraavidest leiti surnute seast mitu ellujäänud japside sõdurit ja meie meeskonnad tegid neile kiiresti lõpu.“

* Ameeriklaste kergetank II maailmasõja ajal, mida aastatel 1941–1944 toodeti kokku ligi 23 000 tükki ja jagati lahkelt ka liitlastele. Lisaks kahurile oli neil relvastuses 2–5 kuulipildujat. (Toimetaja märkus)

** Keskmine tank M4 Sherman on ameeriklaste enim toodetud tank läbi aegade. 1942. aasta veebruarist 1945. aasta juulini toodeti neid kokku ligi 50 000 tükki. Ligi pooled anti seejuures liitlastele – eelkõige Suurbritanniale – kasutada. Nime sai tank endale Ühendriikide kodusõja aegse põhjaosariikide kindrali William Tecumseh Shermani (1820–1891) järgi. (Toimetaja märkus)

Kui kampaania lõpule jõudis, küsis kompaniiülem Dickilt, kas too tahaks kiirkorras ohvitseriks saada. Ta nõustus ja tegi esialgse hindamise läbi. Kuid olles kuulnud, et siis suunataks ta jalaväkke, muutis ta meelt. „Me teadsime kõik, et järjekordne lahing oli tulemas,“ kirjutas ta, „ja mõte olla keset seda jalamehena hakkas mulle vastu. Ma olin tankiüksuses oma koha leidnud ega tahtnud kaotada võimalust nende koletistega lahingusse minna.“ Nüüd, kui „Gunston Hall“ Leytest põhja poole suundus, oli selle trümmis 18 C-kompanii „koletist“ ning tankid täitsid kasuliku ballasti rolli, kui kolmandal päeval taifuun puhkes, ehkki laev „õõtsus ja rullus hullemini kui kunagi varem“. Päev hiljem läks taevast selgeks ja kõige suurem torm sai mööda.³

Selleks ajaks oli 77. diviis Kerama saarte vallutamise peaaegu lõpule viinud. 26. märtsi hommikul, kui meri oli miinidest ja rannad veealustest tōketest puhastatud, saadeti 305., 306. ja 307. jalaväerügemendi lahingugrupid Aka, Geruma, Hokaji, Zamami ja Yakabi saartel maale, kus nad kohtasid enamjaolt üksnes nõrka vastupanu, mille osutajad enamasti sisemaale tõmbusid. Järgmised dessandid toimusid 27. märtsil, sealhulgas maabusid 306. rügemendi 1. ja 2. pataljon kümne kilomeetri pikkusel ja poolteise kilomeetri laiusel Tokashiki saarel, mis oli saarestiku suurim. 29. märtsi õhtuks olid kõik saared ameeriklaste käes koos 121 sõjavangi ja 300 suitsiidipaadiga*, mis olid mõeldud USA laevastiku vastu kasutamiseks. Veel 530 Jaapani sõdurit said surma, samal ajal kui ameeriklaste suhteliselt väikesed kaotused olid 31 langenut ja 81 haavatut.⁴

Buckner oli põhja poole suunduva „Eldorado“ pardal, kui hea uudis temani jõudis. „Saabus sõnum,“ kirjutas ta naisele, „et Kerama Retto hõivati plaani kohaselt väga väheste kaotustega, ... ühes koopas leiti kähgstatuna kaksteist kohalikku naist.“⁵ Tegelikult oli tsiivilohvraid palju rohkem – Jaapani valede ja oma kergeusklikkuse ohvrid. Tokashikil toimunud on peaaegu võimatu uskuda, kuid see kordus paljudel puhkudel ka Okinawal ja jäi alatiseks kummitama mehi, kes kuudepikkuses lahingus ellu jäid.

Toimuva tragöödia pealtnägija – ja selles tahtmatu osaleja – oli kuuteistkümneaastane Shigeaki Kinjo, kes elas oma ema ja kolme venna-õega Tokashiki lõunaosas asuvas külas. 26. märtsil, kui ameeriklased alustasid dessanti

* Sellised vineerpaadid paiknesid hajutatult kõigil saartel, need olid 5,5 meetrit pikad ja poolteist meetrit laiad, varustatud 6-silindrilise 85-hobujõulise Chevrolet' automootoriga ja suutsid liikuda 20-sõlmelise kiirusega. Juhi taga alusraamil olid kaks 120-kilogrammist süvaveepommi, mis pandi sihtmärgi lähedal lõhkema viiesekundilise viivitusega. (Appleman *et al.*, „Okinawa“, lk 60)

naabersaartele, said nemad ja ülejäänud külarahvas käsu „minna Nishiyamasse saare põhjaosas, kus oli Jaapani sõdurite laager“. Ameeriklaste suurtükiväe eest hoidumiseks kõndisid nad ööpimeduses paduvihma käes ja jõudsid hommikuks sihtkohta. Seal leidsid nad end „umbes 700 või 800 inimesest“ koosnevas rahvasummas, „kõik tihedalt kokku surutud“, ning paljud naised ja lapsed nutsid. Jaapani sõduritest ümbritsetuna „tundsid nad, et midagi halba oli tulemas“.

Lõpuks käskis külavanem – kes ise oli endine sõdur – kõigil keisri auks kolm korda „Banzai!“ („Elagu!“) hüüda. „Me teadsime,“ kirjutas Kinjo, „et nii tegid Jaapani sõdurid, kui neid lahinguväljal surm ootas. Külavanem ei käskinud meil otseselt enesetappu sooritada, kuid kui ta käskis „Banzai!“ hüüda, saime me aru, mida see tähendas.“

Et tapmisele kaasa aidata, hakkasid Jaapani sõdurid käsigranaate laiali jagama ja juhendama, kuidas neid kasutada tuli. Kuid granaate ei jätkunud kõigile ja Kinjo perekond ei saanud neid. Kui kõik granaadid olid laiali jagatud, „võeti seda märguandena ja kohe algas tapmine“. Pärast granaadiplahvatusi oli suurem osa inimesi veel elus ning mehed asusid oma pereliikmeid ja üksteist nuiade ja vikatitega tappa. Kinjo meenutas, et „isa kohus oli oma perekond tappa, kuid minu isa oli juba surnud“. Nii jäi võigas ülesanne Kinjo ja tema vanema venna hooleks. Tema mälestus sellest, kuidas nad oma ema tapsid, oli mõistetavalt hägune: „Võib-olla püüdsime me algul köit kasutada, kuid lõpuks tagusime me teda kividega vastu pead. Ma nutsin, kui ma seda tegin, ja tema nuttis ka.“

Siis võtsid nad ette oma nooremad pereliikmed: õe, kes pidi minema algkooli neljandasse klassi ja esimeses klassis käiva venna. „Ma ei mäleta täpselt, kuidas me oma väikevenna ja õe tapsime, kuid see polnud raske, sest nad olid nii väikesed – ma arvan, et kasutasime mingisugust oda. Igalt poolt kostis halamist ja kisa, sest inimesed tapsid endid ja üksteist.“

Pärast õe-venna tapmist arutasid nad, kuidas üksteist tappa, kui nende juurde jooksis umbes Kinjo vanune poiss ja ütles: „Parem võitleme ameeriklastega ja langeme nende käe läbi, kui et niiviisi surra.“ Kinjo teadis, et nad lastaks kohe maha, kui nad püüaksid hästirelvastatud ameeriklasi rünnata. Siiski arvas ta, et selline hukkimine oleks parem kui surm üksteise käe läbi, ja ka ta vend nõustus sellega; niisiis lahkusid nad sellest „karjeid ja surma täis paigast“, et „ameeriklasi leida“. Nende õnneks oli esimene isik, kelle peale nad sattusid, Jaapani sõdur. „Me olime vapustatud,“ meenutas Kinjo, „ega suutnud mõista,

miks tema veel elus oli, kui meid oli kästud üksteist ära tappa. Miks pidid ainult kohalikud elanikud end tapma, kui Jaapani sõduritel lubati ellu jääda. Me tundsim eend reedetuna.“

Kinjo ja tema vend otsustasid siiski ellu jääda, peitsid end mägedes ja käisid toitu otsimas. Paar nädalat hiljem andsid nad end nälja sunnil ühele Ameerika sõdurile vangi ja viidi sõjavangilaagrisse. Seal said nad teada, et „tollel päeval hukkus 300 inimest“ ja et Kerama saartel oli kahes eraldi massienesetapus kokku elu kaotanud 600. Kinjo, keda hiljem oma tegude pärast selline süütunne valdas, et ta ristiisku pöördus, pidas vastutavaks ainult jaapanlasi. „Osa sellest põhjusest, miks me olime valmis oma pereliikmeid tapma,“ selgitas ta, „oli meie natsionalistlik kasvatus. Meile tehti selgeks, et ameeriklased pole inimesed.“⁶

Ühele ellujäänute salgale sai vale selgeks siis, kui 306. jalaväerügemendi sõdurid 29. märtsi hommikul Tokashikis massienesetapu koha – tõenäoliselt Kinjo oma – peale sattusid. Pealtnägijate meenutuste järgi „leidsid nad väikese oru täis enam kui 150 surnud ja surmavalt vigastatud jaapanlast, suuremalt jaolt tsiviilisikud. Isad olid kõik pereliikmed järjest ära kägistanud ja siis endil nugaodega või käsigranaatidega soolikasid välja lasknud.“ Teki all lamasid isa, kaks väikelast ja vanavanemad, „kõik riidest köitega kägistatud“. Samal ajal kui USA sõdurid ja meedikud tegid mis suutsid ning ellujäänutele toitu jagasid ja abi osutasid, puhkes üks oma tütre tapnud vanamees „kahetsusest nutma“.⁷

25. märtsil, päev enne, kui esimesed USA sõdurid Kerama saartel maale jõudsid, algas Okinawa enda nõrgestamine kaguranniku pihta suunatud kaugtulega kontradmiral W. H. P. Blandy dessanditoetusjõudude (TF 52) laevadelt. See pidi katma miinitraalereid ja akvalangiste, kelle ülesandeks oli Hagushi ranna lähenemisteede puhastamine miinidest ja veealustest takistustest. 29. märtsil algas tegelik ettevalmistav suurtükituli, mille käigus kontradmiral M. L. Deyo suurtüki- ja kattejõudude (TF 54) lahingulaevad, ristlejad, hävitajad ja kahuripaadid „distanti vähendasid“ ja asusid oma raskete kahuritega „üha kasvava efektiivsusega sihtmärke tulistama“. Seitsme L-päevale eelnenud päeva jooksul tulistasid merekahurid „enam kui 13 000 suurekaliibrilist mürsku (6-tollistest (152 mm) 16-tollisteni (406 mm)) kaldamärkide pihta“, kogukaaluga 5162 tonni lõhkeainet. Seda kahurituld toetasid mitmed õhulöögid lennukikandjatelt – enamjaolt viitseadmiral Mitcheri kiirete lennukikandjate koondiselt (TF 58) –, mis